

РЕШЕНИЕ

№ 1925

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело № 20231100504812 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба**, подадена от „Е.М.“ ЕООД, ищец **пред СРС**, срещу решение № 15022 от 21.12.2022 г., постановено от СРС, 69-ти състав по гр.д.№ 72211 по описа за 2021 г. , с което се: **ОТХВЪРЛЯ** предявените от "Е.М." ЕООД с ЕИК ***** срещу Л.К.И. , **УСТАНОВИТЕЛНИ ИСКОВЕ** за признаване за установено спрямо ответницата, че съществува **ЧАСТ** от вземането на ищеца "Е.М." ЕООД, предмет на издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 17.08.2021 г. по ч.гр. д. № 33479/2021 г. по описа на СРС, 69 с-в в размер на 211, 47лева, представляваща дължима главница по Договор за потребителски кредит без обезпечение от 12.11.2012 г., сключен между "ОББ" АД и ответника Л.И., заедно със законна лихва от 11.06.21 г. до окончателното му изплащане, както и за лихва за забава в размер на 52, 34лева за периода 13.03.20 г. 13.05.20 г., които задължения с Договор за продажба и прехвърляне на вземания сключен на 31.01.2018 г. са прехвърлени в полза на ищцовото дружество;

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410, ГПК от 17.08.21 г. по ч. гр. д. № 33479/21 г. на СРС, 69 с-в по отношение на сумата за главница от над 211, 47лв. до 1609, 73лева, както и за сумата за

мораторна лихва за периода 10.11.16 г. - 20.01.21 г. за сумата от над 52, 34лева до 685, 48лева, поради това, че установителен иск не е предявен за посочените суми в законоустановения срок за това, на осн. чл. 415, ал. 5, ГПК

В тежест на ищеца/въззивник са възложени разноските в процеса.

Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност на така постановеното от СРС, решение, както и се твърдят допуснати процесуални нарушения при събирането и обсъждането на доказателствата по делото. Твърди се, че доклада по чл.140 ГПК бил непълен, както и не му било указано, доказването на правно значими факти за спора. Неправилно СРС бил приел, че не е доказан факта на получаване от ответницата на сумата в размер на 1770 лв. на посочената дата – 13.11.2012 г. Намира, че този факт е повече от доказан, а именно била представена извадка от счетоводната система на ОББ АД /20 страници/ за движението на кредита; сумата била получена по сметката на ответницата. В случая се касаело до потребителски кредит на физическо лице поради което предоставянето на кредита било равнозначно на усвояването му Освен това получаването на сумата не било оспорено от ответницата. Затова намира, че този факт изобщо не подлежи на доказване. Твърди, че е ангажирал доказателства относно наличието на договор за заем, както било указано в доклада на СРС. Наличието на договор за заем не било оспорено от ответницата. Последната отричала наличие на договор с „Е.М.“ ЕООД. Ответницата навеждала и доводи за наличие на неравноправни клаузи в договора като твърдяла нарушение на ЗЗП. С оглед възраженията на ответницата за процесуална икономия не било поискано изслушване на съдебно-счетоводна експертиза. Освен това съдът можел по свое усмотрение служебно да назначи такава, ако счете, че такава е необходимо. В случая СРС не бил проявил интерес към представената справка по чл.366 ГПК. Сочил, че ответницата била направила 5 погасителни вноски по кредита, озаглавени в справката като „вноски по сметка“, които вноски съдът можел лесно да установи; същите не били оспорени. Съдът не бил положил усилия да изясни обективната истина като по този начин бил нарушил чл.7 и чл.10 от ГПК. Изложените в отговора възражения били „целият възможен брой“ поради което си противоречали, не били доказани и били очевидно несъстоятелни. Видно от мотивите на СРС, той не ги бил възприел. Въпреки това на въведено за пръв път с решението основание така предявения иск бил отхвърлен. Счита, че по този начин се ощетява финансовата система на страната, както и мотивирало недобросъвестност у неизправните длъжници.

Иска се обжалваното решение да бъде отменено и вместо това да се постанови друго, с което претенциите на ищеца да бъдат уважени.

По въззивната жалба **не е постъпил отговор от ответницата** пред СРС- Л. К. И.. В течение на процеса се изразява **становище** за нейната неоснователност; обжалваното решение било правилно. Претендират се разноски.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е уведомен на 10.01.2023 г.

Въззивната жалба е подадена на 17.01.2023 г.

Следователно същата е в срок.

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а **по допустимостта – в обжалваната му част.** По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

По силата на чл.124 ГПК всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или право, когато има интерес от това. Ищецът мотивира правния си интерес с твърдението, че ответникът е подал възражение в срока по чл.414 ГПК, поради което в срока по чл.415, ал.1 ГПК е предявил иск.

Заповедта за изпълнение, издадена на 17.08.2021 г. от СРС, ГО, 69 с-в по ч.гр.д.№ 33479 по описа за 2021 г., е връчена на длъжника на 16.09.2021 г.

Указанията до заявителя по чл.415 ГПК са достигнали до знанието му на 29.11.2011 г. Исковата молба е предявена на 16.12.2021 г. за сумата в размер на 211,47 лв.- главница, представляваща част от претендираната в заповедното производство главница, непогасена по давност и представляваща сбор от непогасени вноски главница по погасителен план, за периода от 10.07.2016 г. до 10.11.2016 г., както и 52,34 лв.- лихва за периода от 14.06.2018 г. до 20.01.2021 г.

Първоинстанционният съд се е произнесъл само за сумите, за които е бил сезиран. В останалата част заповедта за изпълнение е била обезсилена, тъй като претенциите не са заявени за установяване по реда на чл.422, ал.1 ГПК.

Въззивната инстанция приема, че **първоинстанционното решение е валидно и допустимо.**

По доводите във въззивните жалби:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че от приетите като писмени доказателства по делото: договор за потребителски кредит от 12.11.2012 г., сключен между " ОББ" АД и ответницата, Погасителен план, договор за прехвърляне на парични вземания от 31.01.2018 г., сключен между " ОББ" АД и "Е.М." ЕООД, Приложение № 1 и № 3 към него, се установявало, че по силата на Договора за потребителски кредит банката се е задължила да преведе по посочена в договора сметка в полза на ответницата еднократно на дата 13.11.12 г. сума в размер на отпуснатия кредит от 1770лева, която ответницата се задължила да върне при уговорен погасителен план на равни месечни вноски в срок до 10.11.2016 г. Предвид релевираните от ответницата оспорвания и възражения, направени с отговора на исковата молба и с оглед на ангажираните от ищцовата страна писмени

доказателства, съдът е счел за недоказан фактът на получаване от ответницата на процесната сума в общ размер на 1170 лева на посочената в договора дата - 13.11.12 г., доколкото не били ангажирани никакви доказателства в тази посока. Предвид изложеното, при неблагоприятното приложение на правилата за разпределената доказателствена тежест в процеса, и с оглед липсата на ангажирани доказателства за изпълнение на основното задължение по договора за кредит на кредитодателя, то съдът е достигнал до извода, че не е налице възникнало реципрочно задължение на кредитополучателя за връщане на реално получена в заем сума, доколкото не се установявало предаване и получаването ѝ от ответницата. Следователно недоказано било притежаването от страна на праводателя на ищеца на вземане спрямо ответницата в търсения размер, което да е било годен обект на прехвърляне чрез цесия в полза на ищцовото дружество "Е.М." на 31.01.2018 г.

При изложените съображения, съдът е счел, че не следва да обсъжда валидното съобщаване на цесията на длъжника, доколкото липсвали по делото ангажирани доказателства за наличие на вземане на цедента в претендирания размер спрямо ответницата, което да било обект на прехвърляне с валиден договор за цесия върху цесионера. Предявеният главен иск се неявявал основателен и недоказан и като такъв следвало да бъде отхвърлен изцяло. Доколкото не се установило наличие на главен дълг в търсения размер, по отношение на който длъжникът да е бил поставен в забава, акцесорната претенция също подлежало на отхвърляне.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Относно дължимостта на предявените за установяване вземания:

В срока по чл.131 ГПК **с отговора по исковата молба процесуалния представител на ответницата, противно на соченото във въззивната жалба**, е направила възражение за липса на задължение, тъй като липсвал документ, който да потвърди усвояването на кредита, виж л.39 по делото пред СРС. По отношение на лихвата е направено възражение за прекомерност.

Видно от доклада по чл.140 ГПК, обективизиран в определение от 31.07.2022 г. СРС, 69-ти състав, противно на соченото от въззивника, е разпределил доказателствената тежест между страните като на ищеца изрично е указано, че носи тежестта да докаже, че „цедентът „ОББ“ АД е предоставил на ответника посочената сума“, виж л.45 от исковото производство.

С исковата молба е бил представен само погасителен план, виж л.8 от исковото производство. В първото по делото публично съдебно заседание, състояло се на 25.10.2022 г. процесуалния представител на ищеца с оглед така разпределената доказателствена тежест е представил повторно този погасителен план, виж л.52 от исковото производство.

Сочената с въззивната жалба и поддържана в хода по същество пред настоящата инстанция като представена 20-странична сметка, представляваща извлечение от сметката на ответницата /по чл.366 ГПК/ липсва в кориците както в заповедното, така и в исковото производство. В случая СРС няма как „да прояви интерес“ към справка, която не е представена по делото.

В този смисъл недоказана е и тезата, че „ответницата била направила 5 погасителни вноски по кредита, озаглавени в справката като „вноски по сметка“, които вноски съдът можел лесно да установи; същите не били оспорени“.

Липсват каквито и да е доказателства, че сумата по договора за потребителски кредит е преведена по сметката, визирана в ал.1, раздел II от този договор, с титуляр ответницата. Самият договор не представлява разписка, за да приемем, че сумата е „усвоена“, както се твърди от въззивника.

При прилагане на последиците от недоказването, то крайния извод на СРС е правилен. Съдът не е длъжен да указва на страните с какви допустими от ГПК доказателства и доказателствени средства да установяват сочените от тях факти и обстоятелства.

Съдът не може да събира служебно доказателства в полза на една от страните, тъй като би нарушил принципа на равнопоставеност, провъзгласен в чл.9 ГПК.

Соченото от въззивника, че с оглед възражения на ответницата за процесуална икономия не било поискано изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, не означава, че СРС е допуснал твърдените във въззивната жалба нарушения на процесуалните правила по събиране на доказателствата.

Въззивната инстанция като взе предвид направените в исковата молба доказателствени искания, като констатира възражения в отговора по исковата молба и извършеното с доклада по чл.140 ГПК разпределение на доказателствената тежест между страните и като съобрази процесуалното поведение на съда и страните в публичното съдебно заседание, състояло се на 25.10.2022 г. , счете, че не е налице хипотезата на чл.266, ал.3 ГПК и затова не допусна за събиране пред настоящата инстанция поисканата от въззивника съдебно-счетоводна експертиза.

Доводите във въззивната жалба „за целесъобразност“ на производството по чл.422, ал.1 ГПК не подлежат на обсъждане.

При така изложените по-горе мотиви налага се извод, че **обжалваното решение е правилно** и като такова ще следва да бъде **потвърдено**.

По разноските:

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция обжалваното решение е правилно и в частта за разноските.

Определението от 16.03.2023 г., с което е оставена без уважение молбата на ищеца за изменение на решението по реда на чл.248 ГПК в частта за разноските като необжалвано е влязло в сила.

Пред въззивната инстанция:

На въззивника не се следват **разноски**.

Въззиваемият не е сторил разноски и такива не му се присъждат. **От процесуалния му представител** – адв. К. е постъпило искане за присъждане на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. вр. с чл.38, ал.2, т.2 от ЗАдв.

възнаграждение в размер на 500 лв. Същото се определя служебно от съда и при съобразяване с материалния интерес, липсата на отговор по въззивната жалба, както и липсата на фактическа и правна сложност на спора, както и на основание с приетото в решението на СЕС от 25.01.2024 г. по С-438/2022 г., адв.възнаграждение следва да е **в размер на 50 лв.**

Следва да посочим и, че с нарочна декларация, л.43 по делото пред СРС, ответницата е посочила, че е материално затруднено лице.

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 15022 от 21.12.2022 г., постановено от СРС, 69-ти състав по гр.д.№ 72211 по описа за 2021 г.

ОСЪЖДА „Е.М.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.*****, ул. „*****-*****“, съдебен адрес: гр.София, бул.*****- адв. Г.Х., **на основание чл.38, ал.2 от ЗАДв. да заплати** на адв.Н. К., личен № *****, съдебен адрес: гр.София, ул.*****, **сумата в размер на 50 лв.-адв. възнаграждение.**

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____